



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 74/2024-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Slavomírou Huszthyovou, advokátkou, Za amfiteátrom 10, Košice, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžk/13/2021 z 31. mája 2022 takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. októbra 2022 v znení jej doplnenia doručенému ústavnému súdu 25. októbra 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom najvyššieho správneho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť, vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

#### **II.**

#### **Skutkové východiská**

2. Personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky z 3. apríla 2013 bol sťažovateľ podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Skutkový základ prepustenia spočíval v tom, že sťažovateľ ako policajt – kriminalista 3. januára 2013 pri objasňovaní trestného činu krádeže napriek skutočnosti, že jeho spolupracovník por. [REDACTED] zistil od svojho informátora o páchatelovi tohto trestného činu informácie spôsobilé na jeho zaistenie, ako aj zaistenie odcudzeného

motorového vozidla, ktoré už sťažovateľovi oznámil, nevykonával žiadne opatrenie na zaistenie páchatel'a, ale potom, keď por. ■■■■■ vyžiadal od poškodenej majiteľky motorového vozidla 500 eur pod zámienkou, že ich použijú ako odmenu pre informátorov, tieto od nej aj spoločne prevzali a odovzdali ■■■■■, ktorý ich mal vyplatiť ďalším osobám za vrátenie vozidla. ■■■■■ zabezpečil privezenie vozidla na účel jeho prevzatia a vyplatil nezistenému mužovi 250 eur s tým, že ostatné vyplatí po vyskúšaní vozidla. Počas skúšobnej jazdy ■■■■■ podľa predchádzajúcej dohody telefonicky vyznamenal por. ■■■■■ so sťažovateľom, že už má vozidlo, na základe čoho sa presunuli na dohodnuté miesto, kde ■■■■■ aj s vozidlom demonštratívne fiktívne zaistili. Na operačné stredisko oznámili vypátranie odcudzeného vozidla a poškodenej následne zo zaplatenej sumy sťažovateľ vrátil 250 eur.

3. Proti personálnemu rozkazu podal sťažovateľ rozklad, ktorý Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím zo 4. júla 2013 (ďalej len „rozhodnutie ministerstva č. 1“) zamietlo a personálny rozkaz potvrdilo. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“) rozsudkom z 3. júna 2015 (ďalej len „rozsudok správneho súdu č. 1“) zamietol správnu žalobu sťažovateľ'a o preskúmanie rozhodnutia ministerstva č. 1. Na odvolanie sťažovateľ'a Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 22. júna 2017 zmenil rozsudok správneho súdu č. 1 tak, že rozhodnutie ministerstva č. 1 zrušil a vec vrátil ministerstvu na ďalšie konanie.

4. Po vrátení veci na ďalšie konanie rozhodlo ministerstvo o sťažovateľ'ovom rozklade rozhodnutím z 29. mája 2018 (ďalej len „rozhodnutie ministerstva č. 2“) tak, že rozklad zamietlo a personálny rozkaz potvrdilo. Rozsudkom č. k. 2S/120/2018-88 z 30. septembra 2020 (ďalej len „rozsudok správneho súdu č. 2“) správny súd zamietol správnu žalobu sťažovateľ'a o preskúmanie rozhodnutia ministerstva č. 2. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ' kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom zamietol.

### III.

#### Argumentácia sťažovateľ'a

5. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ namietal, že o v poradí druhej správnej žalobe rozhodoval vylúčený sudca, pretože predseda senátu Pavlikovský, ktorý vydal rozsudok správneho súdu č. 2, predsedal aj senátu rozhodujúcemu o prvej správnej žalobe. Keďže obe správne súdne konania sa vzťahujú do značnej miery na tie isté skutkové okolnosti, sudca Pavlikovský mal možnosť prehodnocovať rozsudok správneho súdu č. 1, z ktorého odôvodnenia v rozsudku správneho súdu č. 2 aj citoval. Uvedené vyvoláva pochybnosti o jeho nezáujatosti, v dôsledku čoho mal byť z konania sp. zn. 2S/120/2018 vylúčený. S touto námietkou sa najvyšší správny súd vyrovnal v napadnutom rozsudku nedostatočne. Sťažovateľ poukazuje na závery Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veciach San Leonard Band Club proti Malte z 29. 7. 2004 a Indra proti Slovensku z 1. 5. 2005.

6. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti ďalej namietal, že rozsudok správneho súdu č. 2 neobsahuje adekvátnu reakciu na viaceré dôvody správnej žaloby. Aj s týmto kasačným dôvodom sa najvyšší správny súd vyrovnal deficitne, pretože namietané nedostatky neeliminoval. Konkrétne sťažovateľ poukazuje na žalobné dôvody súvisiace s neprihliadnutím na dôkazy svedčiacie v jeho prospech, nedostatky hodnotenia dôkaznej matérie a deficit konkretizácie informácií, ktorými mal disponovať, ak ide o tvrdený nedostatočný postup pri zaisťovaní páchatel'ov trestnej činnosti, v súvislosti

s ktorým bol prepustený zo služobného pomeru. V ďalšej argumentácii nesúhlasí s ustálením priebehu skutkového deja, na ktorom je založené jeho prepustenie zo služobného pomeru, a uvádza, že voči jeho osobe bola vyodená zodpovednosť za konanie jeho kolegu ■■■■■, s ktorým sa zaobchádzalo nedôvodne odlišne (výhodnejšie). V tejto súvislosti poukazuje na odôvodnenie uznesenia Krajského súdu v Košiciach č. k. 8To/97/2021-1505 z 10. mája 2022 vydané v súvisiacej trestnej veci, odkiaľ vyplýva, že v porovnaní s ■■■■■ participoval na skutku, ktorý bol dôvodom na prepustenie zo služobného pomeru, v nižšej miere. Následne uvádza, že postup ministerstva, pokiaľ ide o jeho prepustenie zo služobného pomeru, bol tendenčný a vyjadruje nespokojnosť so spôsobom, ktorým sa správne súdy vyrovnali s námietkou pochybenia pri doručení rozhodnutia o prepustení zo služobného pomeru.

7. Kasačnú sťažnosť napokon sťažovateľ oprel aj o § 440 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), kde podotkol, že správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom súčasne uviedol aspekty, v ktorých vzhliada nedostatočnosť právneho posúdenia. V konkrétnych okolnostiach danej veci správny súd neaplikoval, resp. nesprávne interpretoval sťažovateľom uvádzané ustanovenia viacerých nariadení ministra, zákona o Policajnom zbore, zákona o štátnej službe, Trestného zákona a ústavy. Ani na tieto argumenty nereagoval najvyšší správny súd dostatočne.

8. Sťažovateľ sumarizačne dodáva, že v napadnutom rozsudku absentuje posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkaz na ustálenú rozhodovaciu prax. Napadnutý rozsudok nedáva odpovede na základné otázky prednesené v konaní, ktoré mu predchádzalo, a neobjasňuje právny základ predmetu konania; je nepreskúmateľný. Najvyšší správny súd nereflektoval skutočnosti, ktoré vyšli najavo v priebehu administratívneho konania, nezohľadnil ani sťažovateľom namietané porušenie právnych noriem, v dôsledku čoho zasiahol do základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

9. Napokon sťažovateľ poukazuje, že za skutok, ktorý založil dôvod prepustenia zo služobného pomeru, bol súčasne trestne stíhaný [pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona] po dobu viac ako 9 rokov. Uvedené trestné konanie sa právoplatne skončilo až uznesením krajského súdu po zamietnutí v poradí tretieho odvolania prokurátora. Z pohľadu dĺžky trestného konania preto vnímal postup ministerstva citlivo.

#### **IV.**

##### **Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti**

10. Rozsah ústavnej sťažnosti, ktorým je ústavný súd podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) viazaný, je v rovine referenčných ustanovení tvorený čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uvedenie čl. 2 ods. 2 ústavy v dôvodovej časti ústavnej sťažnosti ústavný súd vo vzťahu k formulovanému petitu ústavnej sťažnosti vyhodnotil v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou praxou len ako súčasť sťažnostnej argumentácie sťažovateľa (m. m. napr. I. ÚS 20/2020, III. ÚS 411/2022, III. ÚS 537/2022, III. ÚS 652/2022, III. ÚS 195/2023, III. ÚS 389/2023, III. ÚS 394/2023, III. ÚS 560/2023, III. ÚS 605/2023). Navyše, čl. 2 ods. 2 ústavy je vstupnou bránou do ústavnej

úpravy základných práv a slobôd a napriek tomu, že je implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, neformuluje žiadne základné právo ani slobodu účastníka konania (m. m. napr. III. ÚS 427/2021, III. ÚS 481/2023, III. ÚS 605/2023). Preto ústavný súd nemôže v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vysloviť jeho porušenie ani v prípade, ak bol súčasťou sťažovateľom formulovaného petitu ústavnej sťažnosti (m. m. napr. III. ÚS 119/2011, III. ÚS 99/2012, III. ÚS 481/2023, III. ÚS 605/2023).

11. Ústavný súd uvádza, že odôvodnenia rozhodnutí správnych súdov vydané v inštančnom postupe správneho súdnictva nemožno posudzovať izolovane (m. m. napr. III. ÚS 808/2016, III. ÚS 227/2020, III. ÚS 341/2021, III. ÚS 489/2021, III. ÚS 543/2022, III. ÚS 708/2022, III. ÚS 67/2023, III. ÚS 435/2023, IV. ÚS 372/08), pretože tieto konania tvoria z hľadiska predmetu jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí správnych súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného správneho súdneho konania (m. m. napr. III. ÚS 489/2021, III. ÚS 543/2022, III. ÚS 708/2022, III. ÚS 37/2023, III. ÚS 67/2023, III. ÚS 435/2023, IV. ÚS 350/09). Vzhľadom na uvedené argumentačné línie a obsahovú spätosť (spojitosť) rozsudku správneho súdu č. 2 a napadnutého rozsudku pristúpil ústavný súd k ich zhodnoteniu v integrálnej celistvosti.

12. Úlohou správneho súdnictva nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky namietaných rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (m. m. napr. III. ÚS 699/2021, III. ÚS 41/2022, III. ÚS 557/2022, III. ÚS 633/2022, III. ÚS 671/2023, IV. ÚS 127/2012). Závery správnych súdov objektivizované v napadnutom rozsudku a rozsudku správneho súdu č. 2 preto nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte so závermi ministerstva, ktoré im predchádzali.

13. V reakcii na sťažnostnú námietku o vylúčení sudcovi sa ústavný súd nestotožňuje s názorom sťažovateľa o deficitnom odôvodnení napadnutého rozsudku. Najvyšší správny súd v jeho bode 31 podotkol, že ministerstvo vykonalo v novom konaní (po vrátení veci) nové dokazovanie, a súčasne poukázal na konkrétnu vykonanú (novú) dôkaznú materiu. Nemožno teda dať za pravdu sťažovateľovmu konštatovaniu, podľa ktorého senát, ktorému predsedal sudca Pavlikovský, skúmal v konaní sp. zn. 2S/120/2018 rozhodnutie vydané pri skutkových okolnostiach, ktoré boli vo svojej podstate totožné so skutkovými okolnosťami, pri existencii ktorých bol vydaný rozsudok správneho súdu č. 1. Ústavný súd v tejto súvislosti v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou praxou (m. m. napr. I. ÚS 19/2021) pripomína, že dôvodom na vylúčenie sudcu správneho súdu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti v inej veci nesúvisiacej s prerokovávanou vecou hoc toho istého účastníka (porov. § 87 ods. 3 SSP). V prípade sťažovateľa je správna žaloba, o ktorej konal správny súd pod sp. zn. 2S/120/2018, inou právnou vecou, než bola vec v poradí prvej správnej žaloby, pretože predmetom súdnej kontroly verejnej správy je v danom prípade iné rozhodnutie správneho orgánu (ministerstva), hoci v tej istej administratívnej veci.

14. Ak sťažovateľ v ďalšej argumentácii poukazuje na rozhodnutie ESLP vo veci San Leonard Band Club proti Malte, tak ústavný súd podotýka, že v danej veci ESLP posudzoval situáciu, keď sťažovateľ podal odvolaciemu súdu podnet na opätovné prerokovanie veci, o ktorej odvolací súd rozhodol. ESLP pritom uviedol, že v prejednávacom prípade pochádzali obavy týkajúce sa nestrannosti odvolacieho súdu zo skutočnosti, že jeho senát (rozhodujúci o podnete na opätovné prejednanie veci, pozn.) bol zložený z tých istých troch sudcov, ktorí predtým meritórne prejednali prípad a prijali napadnutý rozsudok (z 30. 12. 1993). ESLP súčasne pripustil, že táto situácia mohla v mysli sťažovateľa vyvolať pochybnosti o nestrannosti odvolacieho súdu, ale napriek tomu konštatoval, že musí rozhodnúť, či tieto pochybnosti boli objektívne opodstatnené, s tým, že odpoveď na túto otázku závisí od okolností prípadu. V tejto súvislosti ESLP postrehol, že pokiaľ ide o žiadosť o opätovné prerokovanie veci, odvolací súd bol v zásade oprávnený zistiť, či jeho predchádzajúci rozsudok bol založený na nesprávnej aplikácii práva. Tí istí sudcovia boli takto povolaní rozhodnúť o tom, či sa oni sami dopustili omylu v interpretácii alebo aplikácii práva v ich predchádzajúcom rozhodnutí, teda boli v zásade požiadaní, aby posúdili samých seba a svoju schopnosť aplikovať právo (m. m. IV. ÚS 71/2013).

15. Pokiaľ ide o sťažovateľom odkazované rozhodnutie ESLP vo veci Indra proti Slovensku, ESLP rozhodoval o sťažnosti sťažovateľa, ktorého pracovný pomer skončil v roku 1982 výpoveďou pre obzvlášť závažné porušenie pracovnej disciplíny. Súd prvého stupňa zamietol žalobu sťažovateľa o neplatnosť výpovede a jeho rozsudok potvrdil odvolací súd. Členkou senátu odvolacieho súdu, ktorý rozhodoval o odvolaní sťažovateľa, bola aj sudkyňa S. Sťažovateľ v roku 1993 podal žalobu podľa zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o mimosúdnych rehabilitáciách“) s tým, aby súd určil, že jeho pracovný pomer skončil z politických dôvodov. Súd prvého stupňa túto žalobu zamietol a odvolací súd jeho rozsudok potvrdil, pripustil však proti svojmu rozsudku dovolanie. Najvyšší súd odmietol dovolanie bez nariadenia pojednávania. Členkou dovolacieho senátu bola aj sudkyňa S., ktorá v roku 1985 ako členka odvolacieho senátu potvrdila rozsudok súdu prvého stupňa z roku 1982, ktorý zamietol žalobu sťažovateľa o určenie neplatnosti výpovede. V tejto súvislosti ESLP uznal, že predmet pôvodného konania z 80. rokov 20. storočia bol odlišný od predmetu konania o rehabilitáciách. Napriek tomu sa ESLP v danom prípade domnieval, že je potrebné prihliadnuť na skutočnosť, že aj pôvodné konanie a konanie o rehabilitáciách sa vzťahujú na tie isté skutkové okolnosti. Konštatoval, že preverovanie výpovede z roku 1982 podľa kritérií zákona o mimosúdnych rehabilitáciách by do istej miery mohlo znamenať prehodnocovanie súdnych rozhodnutí prijatých v pôvodnom konaní. Táto úvaha bola podľa ESLP ešte zosilnená politickým kontextom rehabilitácií na základe zákona o mimosúdnych rehabilitáciách. Podľa ESLP mohla predmetná skutočnosť vyvolať u sťažovateľa legitímne obavy, že sudkyňa S. nebude pristupovať k jeho prípadu s požadovanou nestrannosťou, pričom tieto okolnosti objektívne odôvodnili obavy sťažovateľa, že sudkyňa najvyššieho súdu S. nebola nezaujatá. Preto ESLP rozhodol, že v tejto veci bol porušený čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o požiadavku nestranného súdu (m. m. IV. ÚS 71/2013).

16. Ústavný súd k oboom rozhodnutiam ESLP uvádza, že v sťažovateľovom prípade správny súd preskúmaval odlišný správny akt (rozhodnutie ministerstva) vydaný pri nerovnakej dôkaznej situácii (v porovnaní s konaním sp. zn. 2S/219/2013). Po preskúmaní príloh ústavnej sťažnosti preto nemožno priznať ústavno-právnu relevanciu argumentácii, v ktorej sťažovateľ s poukazom

na uvádzané rozhodnutia ESLP prezentuje názor, že sudca Pavlikovský rozhodoval v konaní o prvej správnej žalobe za tých istých skutkových okolností ako v konaní sp. zn. 2S/120/2018. Obe rozhodnutia ESLP boli vydané pri existencii odlišnej skutkovej situácie, ako napokon najvyšší správny súd korektne poukázal v bode 31 napadnutého rozsudku, v dôsledku čoho tieto rozhodnutia ESLP nemožno na sťažovateľovu vec mechanicky aplikovať.

17. Ústavný súd v okolnostiach danej sťažostnej námietky nevidí priestor na zrušenie napadnutého rozsudku, keďže podľa vlastnej rozhodovacej praxe nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva a do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov správnymi súdmi môže zasahovať len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. napr. III. ÚS 492/2022, III. ÚS 439/2023, III. ÚS 440/2023, IV. ÚS 574/2013, IV. ÚS 415/2020, IV. ÚS 610/2021). O prejave svojvôle, resp. zjavnej neodôvodnenosti v danom prípade so zreteľom na ústavným súdom uvádzané argumentačné posolstvá nemožno uvažovať.

18. Ďalšie sťažostné námietky smerujú v ich podstate k nedostatku odôvodnenia napadnutého rozsudku v otázke prepustenia sťažovateľa zo služobného pomeru. Ústavný súd poukazuje na bod 27 napadnutého rozsudku, v ktorom najvyšší správny súd korektne poukázal na to, že sa pri prieskumnej činnosti obmedzil na rozsah prieskumu správneho uváženia pri uplatnení § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe, a to v limitoch objektivizovaných v § 27 ods. 2 SSP. Nadväzne dôvodil, že ministerstvo uviedlo, ktoré konkrétne konanie sťažovateľa bolo kvalifikované ako zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy a služobnej disciplíny s vyhodnotením relevantných konkrétnych okolností skutku a osoby sťažovateľa (v podrobnostiach uvedených v bode 28 napadnutého rozsudku), pričom tiež podotklo, ktoré právne predpisy mali byť konaním sťažovateľa porušené (bod 29 napadnutého rozsudku).

19. Najvyšší správny súd ďalej argumentoval, že v danej veci sa žiada posúdiť aj naplnenie druhej podmienky uvedenej v § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe, podľa ktorého dôvodom na prepustenie policajta zo služobného pomeru nie je výlučne porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom (i), ale súčasne ustálenie pozitívneho záveru o tom, že ponechanie policajta v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby (ii). Túto okolnosť pritom ministerstvo vyhodnocovalo individuálne a vo vzťahu ku konkrétnym skutkovým okolnostiam zisteného porušenia a k posudzovanej osobe. Abstraktná právno-normatívna formulácia bola teda previazaná na konkrétne okolnosti sťažovateľovej veci.

20. Pre ústavný súd je ďalej podstatné, že najvyšší správny súd v bode 28 napadnutého rozsudku (okrem iného) akcentoval, že sťažovateľ s por. [REDAKOVANÉ] nevykonali opatrenia na zaistenie osôb, ktoré odcudzené vozidlo priviezli na dohodnuté miesto, v dôsledku čoho tieto osoby unikli. V uvádzanej pasívite mala pritom spočívať podstatná časť konania, ktorá založila dôvod prepustenia sťažovateľa zo služobného pomeru. Takýto záver sa nedostáva do nevyhnutného napätia s dôvodmi uznesenia krajského súdu v trestnom konaní, ako tvrdí sťažovateľ, keďže z daného uznesenia nevyplýva opak, teda to, že sťažovateľ vykonal opatrenia smerujúce k zaisteniu uvádzaných osôb. Ak sťažovateľ poukazuje na dlhotrvajúce trestné konanie vedené proti jeho osobe, ústavný súd odpovedá, že v danom prípade niet už na prvý pohľad nijakej súvislosti medzi napadnutým rozsudkom a daným trestným konaním. Preto sa nejaví dôvodnou ani sťažostná argumentácia, podľa ktorej bola vo vzťahu k osobe sťažovateľa vyvodená

zodpovednosť za konanie por. [REDAKOVANÉ] keďže aj sťažovateľ konal v rozpore s § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe.

21. Pokiaľ ide o tvrdené odlišné zaobchádzanie sťažovateľa a por. [REDAKOVANÉ], neuniklo pozornosti ústavného súdu, že táto námietka nebola v kasačnej sťažnosti prednesená jednoznačným spôsobom. To vo výsledku znamená, že najvyšší správny súd sa pri striktnnej viazanosti dôvodmi kasačnej sťažnosti nemohol uvedeným aspektom zaoberať. Pre ústavný súd je teda v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou rozhodné, že z princípu subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy), pokiaľ ide o vzťah ústavného súdu k správnym súdom, vyplýva, že v prípade konania pred najvyšším správnym súdom musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť (avšak nepredniesol) v konaní pred najvyšším správnym súdom, nemožno priznať takejto argumentácii úspech. Keďže sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietol porušenie svojich práv aj touto konkrétnou argumentačnou líniou, avšak v kontexte kasačnej sťažnosti podanej proti rozsudku krajského súdu č. 2 nevyužil aktívny spôsob obhajoby (obhajoba zostala pasívna) a v rámci účinnej ochrany práv svoju argumentáciu neuplatnil v konaní najvyššieho správneho súdu ako kasačného súdu pred jeho rozhodnutím, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojitosti s § 55 písm. d) a § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť (m. m. napr. III. ÚS 90/03, III. ÚS 481/2023).

22. Ústavný súd k tejto námietke ešte dodáva, že sťažovateľ nenavrhoval žiadne dôkazy, v dôsledku čoho tvrdenie, ktoré je jej obsahom, ostáva nezavŕšené. Sťažovateľ tvrdí, že por. [REDAKOVANÉ] bol prijatý späť do Policajného zboru, ale ústavnému súdu neponúkol žiaden dôkazný materiál, ktorý by slúžil porovnávaní smerujúcemu k prijatiu právne relevantného záveru. Napokon neuniklo pozornosti ústavného súdu, že zo s. 45 rozsudku správneho súdu vyplýva poukaz na podrobné a konkrétne skutkové závery ministerstva o okolnostiach týkajúcich sa len osoby sťažovateľa, ktoré významne podporili negatívny vplyv prípadného ponechania sťažovateľa v služobnom pomere.

23. Ústavný súd nespochybňuje názor sťažovateľa, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je v komparatívnych súvislostiach obdobných prípadov pomerne zhutnené, koncízne a vo svojej podstate minimalistické. V celkovom hodnotiacom profile sa však eminentným posolstvom javí, že ministerstvo a správne súdy v konečnom dôsledku korektne určili konkrétne a podstatné okolnosti, ktoré viedli k prepusteniu sťažovateľa zo služobného pomeru z dôvodu naplnenia pojmových znakov skutkovej podstaty uvedenej v § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe. Uvedené závery nie sú neprimerane všeobecnej povahy, protirečivé alebo svojvoľné, v dôsledku čoho by im bolo nevyhnutné priznať atribút ústavno-právnej neakceptovateľnosti. Úvahy správnych súdov nachádzajú oporu v konkrétnych okolnostiach a relevantnej právnej regulácii, v dôsledku čoho ich možno hodnotiť ako právno-logické a ústavne udržateľné.

24. Ústavný súd sumarizuje, že sa po oboznámení s obsahom napadnutého rozsudku a ostatných príloh ústavnej sťažnosti presvedčil, že najvyšší správny súd sa námietkou týkajúcou sa tvrdenej zaujatosti sudcu Pavlikovského, ako aj námietkou súvisiacou s prepustením sťažovateľa zo služobného pomeru zaoberal v rozsahu postačujúcom na prijatie záveru, že sťažovateľ v konaní pred ministerstvom a v následnom správnom súdnom procese dostal odpoveď na všetky relevantné

argumenty. Nepochybil preto najvyšší správny súd, ak zvyšným kasačným námietkam priznal v bode 34 napadnutého rozsudku marginálnu povahu a súhrnne uviedol, že samostatne a ani kumulovane neboli pre vec podstatné, preto ich v kontexte odôvodnenia napadnutého rozsudku detailnejšie nevyhodnotil. Najvyšší správny súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (m. m. napr. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05, II. ÚS 591/2023). Odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré stručne a jasne objasnilo jeho skutkový a právny základ, preto postačuje na prijatie záveru o tom, že z tohto aspektu bolo plne realizované základné právo sťažovateľa garantované v čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj právo sťažovateľa zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru.

25. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím orgánu štátu (v danom prípade najvyššieho správneho súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre nedostatok relevantnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. napr. I. ÚS 286/2023, III. ÚS 480/2023, III. ÚS 586/2023, III. ÚS 605/2023, III. ÚS 611/2023). Ústavný súd je názoru, že so zreteľom na závery uvedené v tomto uznesení absentuje relevantná súvislosť medzi napadnutým rozsudkom a námietkou porušenia základného práva garantovaného čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

26. Napadnutý rozsudok nesignalizuje možnosť porušenia sťažovateľom uvádzaného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru, z čoho rezultuje, že dôvodnosť ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Neostalo preto ústavnému súdu nič iné, než ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú, a v časti sťažnostnej argumentácie, s ktorou sa ústavný súd vyrovnal v bode 21 tohto uznesenia, podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

27. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutého rozsudku, vrátenie veci na ďalšie konanie, náhrada trov konania).

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 8. februára 2024**

**Robert Šorl**  
**predseda senátu**